

da disse Grundlovsforslag vare fremme, erkendte dem for at være Fremskridt. (Modsigelse). Jo, det staar i Rigsdagstidenden, men det ærede Medlem, som da var Ordfører for Socialdemokraterne, befrygtede, at under Forhandlingerne om disse Forslag skulde de blive daarlige, fordi Tinget her ovenpaa vilde kræve et Tilbageskridt, og at man derigennem skulde komme til daarlige Resultater. Selv erkendte han — ganske vist kun nølende —, at det var Fremskridt.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der er Ordfører for Forslagsstillerne, har her i Dag talt om, at skønt de fremsatte dette Forslag, kunne de dog godt fastholde deres Grundkrav om den privilegerede Valgrets Afskaffelse med videre. Han sammenstillede den delvise Gennemførelse af deres videre-gaaende Krav med en delvis Gennemførelse af Kravet om en Normalarbejdsdag og paaviste, at derfor kunde man godt fastholde sit Grundkrav. Det er jo ganske interessant, ogsaa som et Bidrag til Socialdemokraternes Taktik, her at se Ordføreren for Forslagsstillerne staa og tale om at gennemføre smaa Reforme, enkelte Reforme, og alligevel fastholde sine Grundkrav. Det var slet ikke den Tone, som var i Musikken i Foraaret under Forhandlingen her, og som de ellers blæse, naar de ere ude i Landet.

Som sagt, alle de mange Ord, som det ærede Medlem fremførte, have jo ikke modbevist noget som helst af det, jeg sagde i mit første Foredrag; den politiske Stilling er og bliver den, jeg paaviste, og jeg har derfor ikke nogen Grund til yderligere at beskæftige mig med de fremsatte Udtalelser.

Wiinblad: Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at jeg under Forhandlingerne i 1896 om Grundlovsændringerne havde erkendt, at det Forslag, der da forelaa, var et Fremskridt. Jeg tror, at den højtærede Konseilspræsident tager ganske fejl, jeg tror ikke, jeg har udtalt nogen Anerkendelse i den Retning.

Konseilspræsidenten (J.C. Christensen): Jo, jeg har ubetinget Ret, men vi kunne se nærmere efter i Rigsdagstidenden, den har jeg ikke ved Haanden.

Mads Larsen: Jeg er ganske enig med de ærede Forslagsstillere om de Principper, der indeholdes i disse Forslag til Ændringer i Grundloven. Disse Principper

gaa jo ud paa følgende: at Valgretsaldere bør sættes betydeligt lavere end hidtil; at Kvinder bør have Valgret under samme Vilkaar som Mænd; at det, at Mænd eller Kvinder indtage en tjenende Stilling i Samfundet, ikke skal være nogen Hindring for, at den paagældende kan udøve sin Valgret; og endelig, at alle, der i øvrigt opfylde Betingelserne, skulle have Valgret, selvom de flytte fra en Valgkreds til en anden.

Med Hensyn til det første af disse Principper, om Valgretsaldere, skal jeg dog udtale, at det staar mig ikke ganske klart, om det er rigtigt for Øjeblikket at gaa saa vidt, som Forslagsstillerne her tilsigte. De foreslaa jo at nedsætte Aldersgrænsen til 21 Aar. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at man fremmede Sagen bedre ved at holde sig til Myndighedsaldere, 25 Aar, ogsaa af Hensyn til, at det vilde være den mest rationelle Løsning af Spørgsmaalet, da Valgbarheden jo først indtræder ved 25 Aars Alderen, og dette Forhold foreslaa Forslagsstillerne ikke ændret. Ogsaa af Hensyn til den store Reform af den kommunale Valgretsordning, som man jo dog snart maa naa til at faa gennemført, og hvor man netop fremdeles opretholder 25 Aars Alderen som Aldersgrænse, forekommer det mig, at det bliver en mere rationel Løsning af Spørgsmaalet, naar man fastsætter den politiske Valgretsaldere til 25 Aar, og at det vilde have adskilligt større Udsigt til at vinde Tilslutning fra de forskellige Sider og derved have bedre Udsigt til at blive gennemført og virkelig blive ført ud i Livet. Det er aldeles utvivlsomt, at der er et udbredt Ønske om at faa nedsat den — ogsaa i Forhold til andre Lande — overordentlig høje Valgretsaldere, som vi have til politiske Valg, nemlig 30 Aar, og som i det praktiske Liv tidt og ofte fører til, at et Menneske ikke kommer til at lægge sit Lod i Vægtskaalen ved Afgørelsen af Landets Sager, før han er 32 eller 33 Aar gammel og efter at han maaske i en halv Snæs Aar har drevet Forretning for egen Regning. Men hvor levende og udbredt et saadant Ønske end er, mener jeg alligevel, at kunde man naa frem til at faa Valgretsaldere nedsat til 25 Aar, vare vi naaede et overordentlig stort Stykke frem, saa var man gaaet et mægtigt Skridt fremad i den Retning, og saa vilde der ikke være nogen stærk Trang i Befolkningen til at komme videre i den Retning foreløbig.

Med Hensyn til det andet af de Punk-